

Kuka on kristitty?

Sisällys:

- Mistä sana "kristitty" on alkuperäisin ja miten sitä käytetään?
- Mistä tietää, kuka on kristitty?
 - a) Jumalan tahdon mukainen elämä
 - b) Oikea oppi
- Miksi meidän on tiedettävä, kuka on kristitty?

MISTÄ SANA "KRISTITTY" ON ALKUPERÄISIN JA MITEN SITÄ KÄYTETÄÄN?

Apostolien teoista löytyvän raamatunkohdan mukaan Jeesuksen opetuslapsia kutsuttiin kristityiksi:

"...ja Antiokiassa ruvettiin opetuslapsia ensiksi nimittämään kristityiksi." (Apostolien teot 11:26)

Kreikkalainen sana "kristitty" (christianos) johdettiin sanasta Kristus (christos). Myös nykyään voimme katsoa jonkun olevan kristitty, kun hän on Jeesuksen Kristuksen seuraaja.

Opetuslapsi on henkilö, joka haluaa ymmärtää ja seurata mestariaan. Hänen elämänsä valintojen perustana on hänen mestarinsa elämä ja oppi.

"Ja hän kutsui tykönsä kansan ynnä opetuslapsensa ja sanoi heille: 'Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun ja evankeliumin tähden, hän pelastaa sen.'" (Markuksen evankeliumi 8:34–35)

"Uudesta testamentista näemme, että jokaista, joka seuraa Jeesusta, kutsutaan myös Jumalan lapseksi. 'Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä...'" (Johanneksen evankeliumi 1:12)

Jeesuksen seuraaja saa ikuisen elämän lahjaksi. Hän on hengellisessä mielessä uudelleensyntynyt, mikä tarkoittaa, että hän haluaa antaa itsensä Jumalan johdatettavaksi ja muokattavaksi. Jumalan lapsi haluaa olla Isälleen kuuliainen.

"Ja siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskysä. Joka sanoo: 'Minä tunnen hänet', eikä pidä hänen käskyjensä, se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä.'" (1. Johannes 2:3–4)

Niin kauan kuin ihminen ei halua uskoa elämäänsä pyhälle Jumalalle, on hän syntiensä vuoksi hengellisesti kuollut.

"Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: 'Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi'. He vastasivat hänelle: 'Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: "Te tulette vapaiksi"?' Jeesus vastasi heille: 'Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.'" (Johanneksen evankeliumi 8:31–34)

Jeesus haluaa jokaisen pelastuvan. Ihmisen tehdessä parannuksen – katuessa syntejään ja luopuessa niistä – tekee Jeesus hänet vapaaksi. Hän on Jumalan pyhittäjä ja saa voiman täysin uudenlaisen elämän elämiseen.

"...teidän tulee panna pois vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä petollisia himoja seuraten, ja uudistua mielenne hengeltä ja pukea päällenne uusi ihminen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyteen." (Efesolaiskirje 4:22–24)

Jokainen kirkon jäsen on tehty pyhäksi (pyhitetty). Kristittyjen joukossa ei ole erityisiä "pyhimyksiä", vaan jokainen kristitty on pyhä. (Kirje Filemonille 1:1–2, 2. Korinttolaiskirje 1:1).

Jumalan lapsina kaikilla kristityillä on yksi, yhteinen Isä; Jumala. Siksi kristityillä on **veljeellinen**

suhde toisiinsa.

”Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä. Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, hän, joka on taivaassa. Älkääkään antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus. Vaan joka teistä on suurin, se olkoon teidän palvelijanne. Mutta joka itsensä ylentää, se alennetaan; ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.” (Matteuksen evankeliumi 23:8–12)

”Hän vastasi heille ja sanoi: ’Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?’ Ja katsellen ympärilleen niihin, jotka istuivat hänen ympärillään, hän sanoi: ’Katso, minun äitini ja veljeni! Sillä joka tekee Jumalan tahdon, se on minun veljeni ja sisareni ja äitini.” (Markuksen evankeliumi 3:33–35)

Voimme siis käyttää nimikkeitä **opetuslapsi, Jumalan lapsi, pyhä ja veli / sisar** samassa mielessä kuin sanaa **kristitty**.

MISTÄ TIETÄÄ, KUKA ON KRISTITTY?

Kristittynä elämisen perusta on, että hyväksyy ja ottaa vastaan pelastuksen Jeesuksen Kristuksen kautta. Jeesus vapauttaa kristityt synnistä. Hän ilmoittaa heille totuuden, niin että he kykenevät ymmärtämään, mikä on oikea oppi Jumalan luonteesta, ja elämään pyhää elämää hänen tahtonsa mukaan. Oikeaa oppia ja elämistä hänen tahtonsa mukaan ei voi erottaa toisistaan.

Valitettavasti nykyään on lukuisia niin sanottuja kirkkoja, jotka eivät ole näiden raamatullisten periaatteiden mukaisia. On mahdollista nähdä, onko uskonnollinen ryhmittymä raamatullinen, kun tutkii perusteellisesti sen edustamaa oppia ja elämäntyyliä. On kuitenkin vaikeampaa sanoa, onko kyseessä olevassa ryhmässä yksittäisiä kristittyjä. Usein yhdessä ja samassa ryhmässä on laaja skaala toisistaan eroavia uskoa koskevia käytäntöjä ja mielipiteitä, mikä on seuraus puutteellisesta ykseyden tavoittelusta. Siitä huolimatta on olemassa muutamia elementtejä, jotka ovat oleellisia suhteelle Jumalaan ja joiden kautta tulee selvästi näkyviin, kuka elää Jumalan kanssa.

a) Jumalan tahdon mukainen elämä

Kristityksi tuleminen on tietoinen valinta seurata Jeesusta. Tätä sanotaan kääntymykseksi tai parannukseksi. Yllä lainattu raamatunkohta Johanneksen evankeliumissa (Joh. 1:12) puhuu Jeesuksen ”vastaanottamisen” tai hyväksymisen välttämättömyydestä, mikä osoittaa myös kristityksi tuleminen perustuvan tietoiseen päätökseen. Kaikki päätöksen tehneet eivät välttämättä osaa sanoa tarkalleen, milloin he päättivät alkaa seurata Jeesusta. Joissain tapauksissa valinta uskoa oman elämänsä ”hallinto-oikeus” Jumalan käsiin on tulos useista positiivisista askelista ihmisen laittaessa käytäntöön, mitä ymmärtää Jumalasta. Tällöin kääntymystä ei ole mahdollista ajoittaa tiettyyn päivämäärään tai kokemukseen.

Parannuksen (kreikaksi metanoia = mielenmuutos) seurauksena ihminen näkee maailman uusin silmin. Hänellä on uusi arvomaailma, ja hän elää eri päämääriä varten kuin aiemmin. Parannuksen kautta särkynyt suhde ihmisen ja hänen Luojansa välillä korjataan, ja tämän suhteen kautta kristitty elää Jumalan tahdon mukaan. Jumala antaa Pyhän Henkensä asumaan jokaiseen kristittyyn, ja mahdollistaa siten pyhän elämän elämisen.

”Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan lapsia.” (Roomalaiskirje 8:14)

Parannus tarkoittaa entisten syntien katumista ja taaksejättämistä sekä omistautumista hyvän etsimiselle ja tekemiselle.

”Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita, nyt olette tulleet sydämestänne kuuliAISiksi sille opin muodolle, jonka johtoon te olette annetut, ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden palvelijoiksi!” (Roomalaiskirje 6:17–18)

”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne. Älkääkään mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.” (Roomalaiskirje 12:1–2)

Kristityn elämä on jatkuva pyhityksen prosessi. Jumala tekee työtään jokaisessa kristityssä, jotta tämä muuttuu yhä enemmän Hänen poikansa kaltaiseksi (Roomalaiskirje 8:29). Tämä ei tarkoita, että kristitty on synnitön loppuelämänsä ajan, vaan että hän periaatteellisesti erottautuu synnistä. Pyhityksen hedelmien tulee näkyä jokaisen kristityn elämässä (Johannes 15:1–10), sillä Jumala antaa meille voiman elää pyhää elämää (2. Pietarin kirje 1:3, Roomalaiskirje 6:12–14).

”Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.” (Roomalaiskirje 8:2)

Sen hedelmä, että elää suhteessa Jumalaan, näkyy kristityn hyvissä teoissa, jotka ilmenevät etenkin veljesrakkautena.

”Sentähden, kun meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille.” (Galatealaiskirje 6:10)

Jeesuksen opetuslapset tunnistaa veljesrakkaudesta eli uskovien keskeistä rakkaudesta (Johanneksen evankeliumi 13:34–35). Veljesrakkauden perustana on jokaisen kristityn päätös antaa koko elämänsä veljilleen ja sisarilleen.

”Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljemme edestä.” (1. Johanneksen kirje 3:16)

Tieto siitä, kuinka rakastava Jumala on, johtaa kristityn antamaan itsensä Jumalan ja muiden ihmisten palvelemiseen.

”Joka ei rakasta, se ei tunne Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus.” (1. Johanneksen kirje 4:8)

”Siitä käy ilmi, ketkä ovat Jumalan lapsia ja ketkä perkeleen lapsia. Kuka ikinä ei tee vanhurskautta, hän ei ole Jumalasta, ei myöskään se, joka ei veljeänsä rakasta.” (1. Johanneksen kirje 3:10)

Uskonveljien ja -sisarten väliset suhteet eroavat muista ihmissuhteista, sillä kristityillä on yhteinen elämänsänsä, yhteinen toivo ja yhteinen päämäärä. Koska kristitty ja ei-uskovainen eivät ole näissä perustavanlaatuisissa kysymyksissä yksimieliset, ovat mahdollisuudet yhteistyöhön rajoittuneet. Siitä huolimatta kristityn on tehtävä kaikkensa vahvistaakseen molemminpuolista kunnioitusta ja rauhaa rinnakkaiseloa.

”Tottakai olen kristitty, olenhan kastettu..”

Jotkut ajattelevat tulevansa kristityksi tulella kastetuksi. Roomalaiskirjeestä 2:28–29 voimme lukea:

”Sillä ei se ole juutalainen, joka vain ulkonaisesti on juutalainen, eikä ympärileikkaus se, joka ulkonaisesti lihassa tapahtuu; vaan se on juutalainen, joka sisällisesti on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimessa; ja hän saa kiitoksensa, ei ihmisiltä, vaan Jumalalta.”

Samalla tavalla on sisäinen muutos se, mikä on olennaista kristityksi tulossa ja mikä ulkoisesti ilmaistaan kasteessa.

”Olen hyvä ihminen...”

Hyvän ihmisen ja kristityn välillä on tärkeä ero. Voi olla, että jollakulla on paljon hyviä ominaisuuksia; hän voi olla jopa asialleen omistautunut avunantaja tai avokätinen ihminen. Tämä ei kuitenkaan tee hänestä kristittyä. Hyvät ominaisuudet voivat olla tietyllä tasolla myös lähimmäisille hyödyksi, mutta nämä ominaisuudet voivat tulla parhaaseen käyttöön vasta, kun ihminen kääntyy Jumalan puoleen. Ihmisen halutessa olla ”hyvä” tekemättä parannusta, on olemassa vaara, että hän johtaa muut kunnioittamaan hänen omaa ”hyvyyttänsä” tai ”suurisydämisyyttänsä” Jeesuksen kunnioittamisen ja seuraamisen sijaan.

Rikkaan nuorukaisen esimerkki (Luukkaan evankeliumi 18:18–30) näyttää myös, että Jeesus odottaa opetuslapsiltaan **täydellistä alamaisuutta Jumalalle**. Rikas nuorukainen oli myös niin sanottu hyvä ihminen. Ei epäilystäkään, etteikö hän olisi seurannut Jeesuksen mainitsemia käskyjä (ainakin tietyllä tasolla). Tästäkin huolimatta hän aavisti, että häneltä vielä puuttui jotain, että hän

voisi periä ikuisen elämän. Jeesuksen vastauksesta käy ilmi, ettei pinnallinen myöntyminen tiettyjen käskyjen noudattamiseen riitä. Jeesus näyttää hänelle selvästi, mitä hän ei ole valmis antamaan Jumalan käsiin. Jeesus haluaa olla koko elämämme herra, minkä Pietari ymmärsi yllä kuvaillussa tilanteessa sanoessaan ”Katso, me olemme luopuneet kaikesta, mitä meillä oli, ja seuranneet sinua” (Jae 28).

Jeesuksen seuraaminen tarkoittaa Jumalan tahdon etsimistä elämämme jokaisella alueella ja jokaisessa tilanteessa ja hetkessä. Meidän on oltava **valmiit luopumaan kaikesta** Jumalan tähden. Meidän on jätettävä itsekkäät ja materialistiset tavoitteet ja luovuttava omista toiveista, urasta ja harrastuksista – ei vain sattuessamme kohtaamaan vainoja. Yksin etäisyyden ottaminen synneistä ei riitä; meidän täytyy myös laittaa asiat elämässämme oikeaan tärkeysjärjestykseen (Luuk. 9:57–62; Luuk. 14:25–30). Meidän tulee olla valmiita olemaan Jumalalle uskollisia silloinkin, kun perheemme tai ystävämme eivät hyväksy päätöstämme (Matteus 10:34–38). Meidän täytyy hyväksyä se mahdollisuus, että he kääntyvät pois viereltämme ja vainoavat meitä.

”Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä!” (Apostolien teot 5:29)

b) Oikea oppi

Jeesus sanoo, että Isä tahtoo rukoilijoita, jotka rukoilevat häntä hengessä ja totuudessa (Johanneksen evankeliumi 4:23). **Jeesus ilmoitti meille totuuden**; tämän voimme nähdä esimerkiksi rukouksesta, jonka Jeesus rukoili vähän ennen kuolemaansa:

”...Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille; ja he ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun tyköäsi ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.” (Johanneksen evankeliumi 17:8)

Evankeliumi (kuten myös koko Jumalan sana eli Raamattu) on annettu meille ohjenuoraksi voidaksemme ymmärtää Jumalan tahdon. Jumala ilmoitti itsensä Vanhassa ja Uudessa testamentissa näyttäkseen, miten meidän tulee elää. **Totuus on jokaisen tunnistettavissa**, niin kuin myös Paavali kirjoittaa toisessa kirjeessään korinttolaisille:

”...olemme hyljänneet kaikki häpeälliset salatiet, niin ettemme vaella kavaluudessa emmekä väärennä Jumalan sanaa, vaan julkituomalla totuuden me suositamme itseämme jokaisen ihmisen omalletunnolle Jumalan edessä. Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat...” (2.Korinttolaiskirje 4: 2–3)

Jokainen, joka haluaa olla Jumalalle kuuliainen, voi tunnistaa hänen tahtonsa.

”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.” (Johanneksen evankeliumi 7:17)

Totuuden ymmärtäminen eli Jumalan sanan ymmärtäminen oikealla tavalla on pohja suhteelle Jumalaan. Jumalan tunteminen ei kuitenkaan tarkoita pelkästään teoreettisella tasolla sen ymmärtämistä, mitä Jumala meiltä tahtoo. Se tarkoittaa hänen sanomansa kokosydämistä ymmärtämistä ja elämistä hänen yhteydessään ja häntä seuraten.

”...Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.” (Johannes 17:3)

Sen tähden Uusi testamentti painoittaa oikeaa opetusta ja oppia erityisellä tavalla, tehden jopa pelastuksen siitä riippuvaiseksi.

”Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat.” (1. Timoteus 4:16)

Väärät opit antavat Jumalasta väärän kuvan. Niiden seurauksesta henkilö, joka hyväksyy harhaopin, ei tunne todellista Jumalaa eikä siis myöskään voi olla todellisessa suhteessa Jumalaan (2. Johanneksen kirje jae 9). Vain henkilö, joka ei ole valmis olemaan alamainen Jumalan totuudelle hyväksyy vääriä oppeja ja pitää niistä kiinni.

Nykyään on useita uskonsuuntauksia ja ryhmittymiä, jotka pitävät itseään kristillisinä kirkkoina. Ne edustavat riviä erilaisia oppeja ja tarjoavat jäsenilleen useita uskonnollisen elämän muotoja, joissa

niiden jäsenten ei tarvitse elää pyhää, Jumalalle omistettua elämää.

Uskovien seurakunta eli kirkko on sitä vastoin rakennettu apostolien opetuksen pohjalle (Efesolaiskirje 2:20). Se ei hyväksy uusia oppeja (Galatialaiskirje 1:9). Kirkko on totuuden pylväs ja perustus (1. kirje Timoteukselle 3:15). Sen oppi on yhtenäinen, ristiriidaton ja muuttumaton (1. Korinttolaiskirje 1:10).

MIKSI MEIDÄN ON TIEDETTÄVÄ, KUKA ON KRISTITTY?

Tämän toleranssin ja pluralismin aikakautena toisen uskon kyseenalaistaminen nähdään halveksumisena. Pelosta astua toisen henkilön varpaille tulenarkoja keskusteluaiheita mieluummin vältellään. Suhde, jossa ongelmista ja eroavaisuuksista ei voi puhua, ei kuitenkaan ole harmoninen, saati sitten rehellinen.

Jos hyväksymme ajattelutavan, joka ei salli meidän kyseenalaistaa toisen henkilön uskoa ja tekoja, teemme todella syvät ihmissuhteet ja todellisen yhteyden mahdottomiksi. Tämän hyväksyminen tarkoittaisi, ettemme kykene auttamaan toisiamme, koska emme voi nähdä, mitä toinen tarvitsee. Jumalan tahto on kuitenkin, että kristityt ovat toinertoisillensa vastuulliset ja todellisena tukena. (Heprealaiskirje 3:12–14; 1.Tessalonikalaiskirje 2:8–12).

Vain ne , jotka haluavat olla Jumalalle kuuliaita ovat kirkon jäseniä. (Matteus 18:15–17; 1. Korinttolaiskirje 5:9–13). Kirkon on oltava peili aikakautelaisilleen, näyttäen minkälainen suhde kristityillä on Jumalaan.

”On harmi, että niin monet ihmiset sanovat olevansa kristittyjä kuitenkin kieltäen sen teoillaansa. Meidän on tarkistettava lähemmin heidän uskoaan ja osoitettava heille, mitä heidän suhteesta Jumalaan puuttuu. Heidät on kutsuttava parannukseen. Todellista rakkautta on, että haluamme auttaa jokaista ihmistä elämään Jumalalle kuuliaisena. Kristitylle on mahdotonta elää yhteydessä ihmisten kanssa, jotka tietentahtoen elävät vääryydessä ja valheessa. Me emme saa mukautua heidän ajattelu — tai elämäntapaansa.” (2. Johanneksen kirje 7–11)

Ellei muuten mainittu, on raamatuntekstit ”Pyhästä Raamatusta (1933/1938)”